

"M'agrada més escoltar que parlar"

L'inici de la temporada 1999-2000 ha estat agredolç per a l'entrenador argentí del València CF Héctor Cúper. Després de guanyar la Supercopa davant del FC Barcelona, l'equip ocupa els llocs cuers de la classificació de la Lliga.

Héctor Cúper no compleix el tòpic futbolístic que diu que tot argentí té una tendència natural a parlar molt sobre l'esport de la pilota. Tot i que després de la seua retirada com a jugador de futbol l'any 1990 va estudiar periodisme, Cúper manté una relació distant amb els mitjans de comunicació. Aquest ex-defensa central de l'equip argentí del Ferrocarril Oeste de Buenos Aires, club amb què es va proclamar campió de Lliga el 1982, es considera deixeble de l'actual entrenador del Real Betis Balompié, Carlos Timoteo Griguol. Durant la seua etapa com a entrenador del Lanús argentí va guanyar el 1996 la Copa Commbol, equivalent a la Copa de la UEFA europea. Va dirigir llavors jugadors com el porter Roa o el centrecampista Mena, ex-jugadors del Mallorca.

—Vostè és un entrenador que parla poc amb la premsa i a més té fama de poc xarrador. És cert això?

—Sí, és una fama justa perquè jo parle poc, bé... m'hauria de comparar amb algú, però sí, és cert. Jo tracte de parlar el que crec que, dins del meu criteri, és just. Però és una cosa que es comenta molt i en definitiva tenen raó. No sols parle poc dins del món del futbol sinó que també parle poc en la meua vida privada, no sóc una persona xarradora i m'agrada més escoltar que parlar.

—A la Lliga espanyola de futbol hi ha diversos entrenadors argentins com Miguel Angel Brindisi, de l'Espanyol, Griguol, del Betis... són moda els entrenadors del seu país?

—No vull defensar els entrenadors argentins, però sempre n'hi ha hagut molts escampats per tot el món. Que n'hi ha hagut preponderància en certs països, és clar... Espanya és un lloc privilegiat per a nosaltres

per la facilitat de l'idioma, i perquè el futbol també és molt paregut, no és igual, però és semblant. Els argentins s'hi troben bé i potser massa còmodes. Hi ha una tendència clara a venir cap a Europa, però no sé si som moda, hi ha èpoques, com tot en la vida.

—Tot i la migració de jugadors i entrenadors argentins cap a Europa amb els milionaris traspessos en dòlars que cobren els clubs de l'Argentina, aquests són plens de deutes. Com s'explica?

—Si vol una explicació simple i senzilla per eixir del pas: hi ha una mala administració. Això deixa els clubs en un caos econòmic del qual és molt difícil recuperar-se perquè es tracta de deutes acumulats durant anys. I jo crec que s'hauria de fer responsable gent que produeix un endeutament més gran del normal en un país com Argentina, on els clubs no són societats anònimes. Els clubs són dels socis, però als socis no se'ls pot dir: "Vostès són 30.000 socis i ací hi ha un deute de 40 milions de dòlars, l'han de pagar!" Com es pot fer desaparèixer aquest deute? Amb el patrimoni del club, i aquest patrimoni són els jugadors. Però cada vegada hi ha menys jugadors que pertanyen totalment a un club. Generalment hi ha particulars que tenen els drets dels seus traspessos o percentatges. Trobe que la fórmula de les societats anònimes permet demanar responsabilitats si un senyor fa una

"De malnom em deien 'Cabezón' perquè jo jugava de defensa central i sempre rematava molt fort de cap. Sempre m'ha quedat el dubte de si m'ho deien per això o, com que quan jugava portava 'rul·los' al cap, era perquè la circumferència del cap era major."

mala gestió econòmica d'un club i perd plata. Ara mateix es juga amb un patrimoni que no és dels directius, amb un patrimoni que és d'altres. En alguns clubs els dirigents no han estat coherents ni han sabut mantenir l'equilibri. No s'haurien de fer coses que no es poden fer, no es pot invertir en l'aire, prometre coses, hipotecar el club pensant que es guanyaran títols i s'aconseguiran triomfs que potser no arribaran. Hi ha un

problema molt important a l'Argentina que és que els clubs necessiten guanyar títols.

—*La violència als estadis de futbol és un fet que a l'Argentina s'ha convertit en habitual. Fins i tot un jutge va paralitzar la competició la temporada passada per l'alt nivell de violència que es produïa cada dia que hi havia partit...*

—La violència en un país no es troba només al futbol. Quan hi ha violència en un ambient, no hi ha un sector culpable d'aquesta violència. Crec que a l'Argentina això és més generalitzat perquè el futbol és un mitjà de fugida importantíssim. Tots tenim problemes i busquem un conducte de fugida i el futbol és un gran conducte de descàrrega. I la gent hi aboca els problemes polítics i econòmics. És una situació generalitzada al país i com a solució es proposa millorar l'educació però això tampoc funciona bé a l'Argentina.

—*En el futbol argentí és típic posar malnoms a jugadors i entrenadors. Així hi ha el Piojo López, el Burrito Ortega, el Mono Montoya. A vostè com li deien?*

—“Cabezón”. Jo jugava de defensa central i sempre rematava de cap molt fort. Però em quedà el dubte de saber si m'ho deien perquè tenia un bon front o perquè era capgrós, perquè a més portava rul·los i la circumferència del meu cap era major (riu).

—*El fet de jugar tota la seua carrera esportiva de defensa li ha condicionat com a entrenador?*

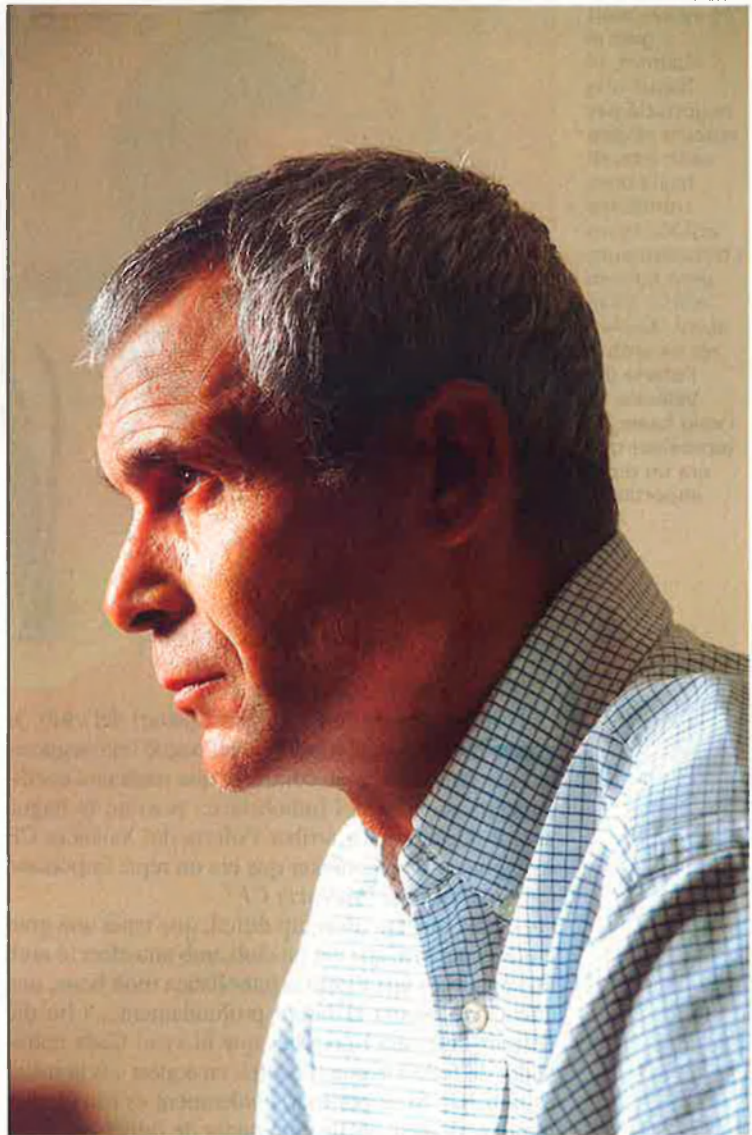
—No, que jo haja estat defensa no em predisposa ni a treballar més l'aspecte defensiu, ni a ser defensiu per principi.

—*Mantenir el bloc d'homes que van guanyar la temporada passada la Copa del Rei és una garantia per aconseguir més títols enguany?*

—Jo, parlant de futbol, no crec en garanties, jo no tinc mai res garantit. Un entrenador que arriba a un equip que va acabar la temporada anterior guanyant una Copa del Rei i classificant-se per disputar la Lliga de Campions es troba amb moltes coses importants ja fetes. Però un equip que ha guanyat aquests títols no sols s'ha de mantenir, també se li han d'afegir estímuls i motivacions perquè al remat tan sols compta la feina damunt de la gespa. S'ha de mantenir una concentració i una motivació per continuar guanyant i aspirant a tot. Normalment quan algú guanya alguna cosa, ho justifica tot amb això, i després tendeix a relaxar-se un poc i això és perillós. A mi m'agrada que es guanyen títols, però s'ha de mantenir la fam i l'ambició, en el bon sentit de la paraula.

—*Els rumors sobre la possible marxa d'un jugador tan important del seu equip com Claudio Piojo López a la lliga italiana influeixen en el seu treball diari?*

—No crec que això desestabilitze la meua manera de treballar, però al jugador sí, perquè en el periodisme i en el futbol hi ha molta simbiosi. Que se'n pot anar López? Encara que el rumor no es propagara avui, sempre hi ha el risc que un jugador que fa una quantitat determinada de gols en una temporada desperte l'interès d'altres equips, no solament espanyols sinó també estrangers. Per tot això, jo com a entrenador he d'estar mínimament preparat, tant si és López com si és un altre. Jo continue treballant i la meua única pre-

ocupació és que el jugador no es veja al mig d'un tiroteig de coses i que això afecte el seu equilibri i la seua rutina normal.

—*És el cas del Piojo López?*

—No, jo no he vist res... tot va molt bé.

—*Ha pensat en un substitut per a aquest jugador en cas que se'n vaja a un altre equip en acabar aquesta temporada?*

—No, no m'ho he plantejat, perquè fins que el club no em diga de manera oficial que el senyor López està practicament amb un peu, per exemple a Indonèsia... però avui ningú m'ha informat de res. Són tot rumors. En aquests moments nosaltres treballem per les nostres prioritats, que són guanyar i eixir dels llocs cuers.

—*Enyora la seua etapa com a entrenador del Mallorca?*

—Jo en el futbol oblide molt poques coses, i diria que quasi res. L'experiència s'ha de portar al present, encara que siga al pensament, per extraure'n conclusions. És clar que hi ha records que fan que es dibuixi un somriure més ampli i d'altres que no tant.

“Un equip que ha guanyat títols no sols s'ha de mantenir, també se li han d'afegir estímuls i motivacions perquè no sols existeix el treball damunt de la gespa. S'ha de mantenir una concentració i una motivació per continuar guanyant i aspirant a tot.”

"Jo estava molt a gust al Mallorca, hi hagué una negociació per renovar el meu contracte. Hi havia unes condicions econòmiques i futbolístiques, però no vam arribar a cap acord. Aleshores va arribar l'oferta del València CF i vaig haver de reconèixer que era un repte important."

RAFA GIL

— Per què va deixar el Mallorca?

—Ja li ho vaig dir fins i tot al propietari del club: jo estava molt a gust al Mallorca. Hi hagué una negociació per renovar el meu contracte que tenia uns condicionants econòmics i futbolístics... però no hi hagué acord! Aleshores va arribar l'oferta del València CF i vaig haver de reconèixer que era un repte important.

—Què sabia del València CF?

—Sabia que era un equip difícil, que tenia una gran ciutat esportiva, que era un club amb una afeció amb una escalfor i una filosofia futbolística molt bona, una ciutat que estima el futbol profundament... i ho dic després dels cent i poc dies que hi visc! Cada entrenador de futbol té una filosofia, en aquest cas la meua és treballar. Si es pot triar, evidentment es tria el club idoni, però quan ets un entrenador de futbol has d'estar preparat per donar a una resposta a tot. Hi ha clubs fàcils i n'hi ha de difícils, però jo crec que guanyar ja és difícil. Per tant, de club fàcil el València en té ben poc.

—En algun moment de la present temporada ha sentit que tenia un peu fora del València CF?

—No. La premsa sempre diu que l'entrenador està "al límit", amb "l'aigua al coll"... jo no em sent mai amb l'aigua al coll, mai. El dia que em passe això és perquè hi haurà alguna cosa dins de l'equip que no podré solucionar. Jo aquest dia no espere que em diguen "fora", perquè diré "Tu saps que no ho puc resoldre". Però al València CF, la gent que m'envolta, que treballa amb mi tots els dies, els consellers del club o el mateix president, tot el contrari, no m'ho han dit mai.

—Fa unes setmanes un dels vice-presidents del València CF, Jaime Ortí, va llançar la idea de construir un nou estadi per al club. Què li sembla a vostè?

—Puc parlar-ne poc perquè jo encara estic gaudint del Mestalla. Crec que el més indicat per contestar aquesta pregunta seria un afeccionat que porte molts anys veient el València al Mestalla. La gent s'estima el futbol, una samarreta, un club i també un estadi. Ara, si vostè vol un estadi millor, amb totes les comoditats... l'afeccionat continuarà estimant el seu club i la seua samarreta i també s'estimarà el seu nou estadi.

—El ritme de competició tan accelerat, amb partits de Lliga, de Lliga de Campions... és bo per als jugadors?

—És una exigència molt dura. S'acompleix, i es juga però no deixa de ser dur. Ara bé, és necessari aquest ritme tan intens? Es recupera el jugador tant físicament com mentalment? La solució és molt complicada, ara bé, es pot suportar. Però s'han de buscar remeis com ara cercar una plantilla molt nombrosa i competitiva, dosar els descansos dels jugadors, mesurar la quantitat i la qualitat del treball. Però la qüestió més important és no estar pressionat per les lesions perquè és molt dur competir tres partits cada setmana. Perquè a més hi ha una càrrega psicològica de pressió molt important sobretot en les competicions que juguen a Europa. Jugar la Lliga per si mateix ja és difícil, la Lliga de Campions també i l'estat mental repercuteix en el to físic del jugador.

Mario Reyes

Com aconseguir les pel·lícules d'EL TEMPS

Subscriptors:

- Demanant-les per telèfon al 902 13 10 25 (o al 00 34 963 535 100 des de fora de l'Estat espanyol)

No subscriptors:

- Demanant-les al quiosc
- O bé retallant aquest anunci i enviant-lo a EL TEMPS (Av. Baró de Càrcer, 40. 46001 València) amb les vostres dades (nom, adreça i telèfon)

Preu: 800 ptes. per vídeo +375 ptes. de despeses de lliurament

